

Turulmadár a Várban.

A ligeti sárkány.

Sárkányok, meseszörnyek...

A mesékből mindenki emlékezik a sárkányokra, szárnyas lovakra és egyéb csodaszörnyetegekre. Senki se látta őket, mégis mindenki rájuk ismer. Valami bizonytalan kaland emléke őrzi ijesztő és csodálatos alakjukat. Valamikor mindenki találkozott velük. Vagy Tündér Iona palotájának kapujában, vagy az óperenciás tenger tulsó partján. Mindegy, hogy hoi — *valahol*.

Valahol... Egyszer...

Ez a mesék világa. Senki se hiszi el, mégis mindenki hisz benne. A gyerekek fenntartás nélkül, a felnőttek titkolt fenntartás nélküliséggel.

Az első csapás, mi az emberi lelket éri az, mikor bölcsen ki kell ábrándulni a mesékből. Rá kell jönni, hogy a varázsigék nem szuperálnak s nem érvényes a mesebeli hármasszabály.

Ki az, akinek ne döbanna meg a szíve, amikor a *mesebeli bukszára gondol*, melyből sohase fogy ki a pénz? Vagy a *Terülj asztalkára*, vagy a *mérföldlépő csizmára*?

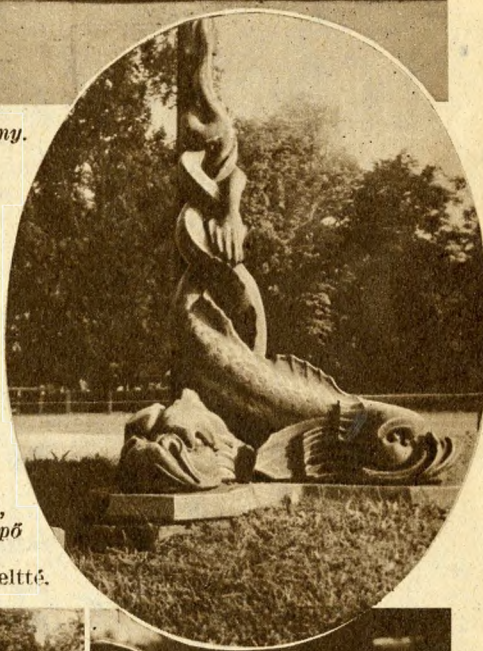
A mesét éppen valószínűtlensége és primitívsége teszi kedvessé és kedveltté.

Azért szereti a nép, azért hallgatják még ma is szívesen hosszú téli estéken fonóban vagy kukoricafosztásnál. Azért szeretik a gyermekek, mert ennél a témánál érzik magukat legközelebb a felnőttekhez; sejtik vagy tán tudják, hogy itt ők is annyit tudnak, mint a csodálatra méltó nagyok. Mert valljuk csak be őszintén: valamennyien szeretünk, illetve szeretnénk hinni a mesékben. Szeretnénk nemcsak elhítni, de magunk is elhinni, hogy amint a Városliget bejáratánál elhagyjuk a két őrző sárkányt, akkor a mesék birodalma következik, ahol nem érvényesek a sötét gondok, durva bánatok.

Lehet, hogy a városrendezők bölcsesége is erre gondolt, mikor a liget bejáratához odaállította a sárkányokat s mindenütt a kertekben elhelyezett pár mesebeli figurát.

Virágtartó a margitszigeti Arany János szobor előtt.

A margitszigeti óriás béka. (Szekeres I. M. felvételei.)